

5.téma: So štedrým srdcom

V čase pandémie sa nám ukazujú aj veľmi pekné skutočnosti: naše životy udržiavajú ľudia pracujúci mimo svetla reflektorov, na ktorých sa obyčajne zabúda. O ich obetavosti a starostlivosti sa nezvyklo hovoriť vo večerných správach. Svätý Otec František v apoštolskom liste *Patris corde* prirovnáva ich život k životu sv. Jozefa: „Svätý Jozef nám pripomína, že všetci tí, čo sú zdanlivo skrytí alebo sú „v tieni“, môžu v dejinách spásy zohrávať nenahraditeľnú úlohu. Všetkým im patria slová uznania a vďaky.“

Medzi týchto ľudí nenápadného života patria aj ošetrovatelky a opatrovatelky v zariadeniach pre seniorov – i v tom našom, ktorý nesie meno tohto veľkého patróna: Domov sv. Jozefa. Jednou z nich je pani Emília Hianíková, ktorá pochádza z Mojzesova, má dve deti a miluje vychádzky do prírody a turistiku.

1. V dôsledku pandémie naša spoločnosť istým spôsobom hrubne. V mnohých prípadoch sa staráme o čosi viac o seba ako o druhých; a na druhých nám – aj v dôsledku strachu a chránenia seba – akoby trochu menej záleží. Vaša služba chorým a starým je v tomto prostredí ostrovom solidarity. Druhým sa dávate so štedrosťou srdca. Počas Vianoc ste navyše obetovali svoj čas s rodinou a tiež svoje zdravie, keď ste v karanténe slúžili chorým na Covid-19 a aj sama ste sa nakazili. A po náказe ste ďalej slúžili. Ako ste prežívali toto obdobie?

No, nebolo to vôbec ľahké. Aj som si v izbe, kde som počas služby bývala, sama poplakala. Ale služba je služba. Keď sa oblečieš do toho overalu, uvidíš tých, ktorí sú na tom oveľa horšie ako ty, prehodíš výhybku, nahodíš úsmev a ideš. Človek znesie veľa... Myslím, že na mojom mieste by sa tak zachoval každý. Zvlášť povzbudzujúcou počas tohto náročného obdobia bola pre mňa súdržnosť s kolegyňou Aničkou, s ktorou sme pracovali v covidovej časti, a tiež veľká, úžasná podpora „necovidovej“ partie vrátane vás rehoľných sestier.

2. Váš život je naplnený požehnaním a vnímate, že ste dostali mnoho darov. Prežili ste však aj veľkú stratu, keď Pán k sebe povolal Vášho milovaného manžela. Čo Vám dávalo a dáva silu neobrútiť sa v žiali do seba, ale k druhým a dávať im radosť, lásku a nádej? Nie je niekedy ťažké dávať svetlo a vydržať pritom horenie, ako hovorí Viktor Frankl?

Áno, je to pravda o tých daroch. Tak, ako sa hovorí, že viera je dar, tak aj sila a schopnosť dávania radosti, lásky a nádeje druhým (hoci to človek nie vždy má sám) je veľkým darom. A ak ten dar dostanete, nesmiete ho premrhať.

A horenie? No, nie vždy ho vydržím. Som veľmi impulzívna a zisťujem, že tam, kde niekto vyhorí za niekoľko rokov, ja vyhorím za niekoľko mesiacov.

3. V Knihe prísloví čítame: *Štedrý človek zbohatne a kto dáva piť druhému, sám dostane piť.* (Prís 11:25, SEBDT). Je to zrejme aj Vaša životná skúsenosť a postoj, ku ktorému ste iste viedli aj svoje dcéry. Dáva im takýto postoj zmysel v tejto tak odlišnej dobe, ktorú žije ich generácia?

Určite áno. Staršia dcéra je učiteľka a miluje prácu s mladými. Som na ňu hrdá, keď vidím, aké má vzťahy so študentmi a ich rodičmi. Mladšia pracuje vo finančníctve. A hoci by sa zdalo, že tam nie je priestor na ľudskosť, opak je pravdou. Keď ju sledujem, ako sa snaží pomôcť aj na úkor zárobku, mám z nej veľkú radosť. Nie nadarmo sa hovorí, že vychovávame príkladom.

